

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. J.K., zastoupeného Mgr. Josefem Bedečem, advokátem Kocián Šolc Balaščík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem pobočky Závodní 391/96C, Karlovy Vary, proti žalovanému: Státní úřad inspekce práce, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2014, čj. 28/1.30/14/14.3,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 15. 1. 2014, čj. 28/1.30/14/14.3, se z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Josefa Bedeče do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 28. 1. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 15. 1. 2014, čj. 28/1.30/14/14.3, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, resp. vyslovení nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

Rozhodnutím ze dne 15. 1. 2014, čj. 28/1.30/14/14.3, Státní úřad inspekce práce zamítl stížnost podanou žalobcem proti poskytnuté informaci Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj [dále též jen „OIP“ nebo „oblastní inspektorát práce“]

ze dne 4. 12. 2013, čj. 20274/6.30/13/1, na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2014 [dále též jen „zákon č. 106/1999 Sb.“ nebo „zákon o svobodném přístupu k informacím“].

II. Poskytování informací správními orgány

Žádostí datovanou dne 15. 11. 2013 a došlou oblastnímu inspektorátu práce dne 20. 11. 2013 požádal žalobce o poskytnutí těchto informací: vyčíslení veškerých nákladů, které český stát vynaložil na provedenou kontrolu, která je předmětem protokolu OIP ze dne 27. 5. 2013, čj. 9354/6.71/13/15.2, a v souvislosti s vyřizováním žádosti žalobce o poskytnutí informací a dalších podání podle zákona o svobodném přístupu k informacím. V této žádosti žalobce výslovně uvedl, že těmito náklady míní veškeré dopravní náklady na přepravu pracovníků OIP mezi Tachovem a Zadním Chodovem při výkonu předmětné kontroly OIP, veškeré mzdové a režijní náklady pracovníků zabývajících se uvedenou kontrolou ze strany OIP a veškeré mzdové a režijní náklady pracovníků zabývajících se vyřízením jeho žádosti o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně vyřízení jeho stížností a jiných podání učiněných v souvislosti s podanou žádostí o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jak ze strany OIP, tak ze strany Státního úřadu inspekce práce.

Přípisem ze dne 4. 12. 2013, čj. 20274/6.30/13/1, oblastní inspektorát práce žadateli sdělil, že ze strany tohoto úřadu činily náklady na předmětnou kontrolu a vyřízení uvedené záležitosti 6.583,- Kč (7 jízd, 3 pracovníci, cca 39 hodin) a že v souladu s § 4 zákona o svobodném přístupu k informacím považuje žádost žadatele za vyřízenou.

Na postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informací podal žalobce stížnost datovanou dne 13. 12. 2013 a došlou oblastnímu inspektorátu práce dne 18. 12. 2013, v níž namítal, že vyhotovením a doručením přípisu oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013 mu nebyly poskytnuty veškeré požadované informace, ale současně ani nebylo rozhodnuto o odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informací, resp. o jejím částečném odmítnutí. Pokud OIP v případě dopisu ze dne 21. 8. 2013 žalobci alespoň poskytl požadované informace s rozlišením jednotlivých typů nákladů (dopravní náklady, hrubé mzdové náklady a režijní náklady), v případě svého přípisu ze dne 4. 12. 2013 tak již neučinil, přestože z obsahu žádosti žalobce datované dne 15. 11. 2013 a z předchozího průběhu věci je zcela evidentní, že tak učinit měl. Pokud pak má OIP sdělená částka ve výši 6.583,- Kč být určitým násobkem 39 hodin práce a hodinové mzdy 3 pracovníků OIP, pak z takto poskytnuté informace nepochybně plyne, že žalobci nebylo sděleno vyčíslení režijních nákladů pracovníků zabývajících se vyřízením jeho žádosti o poskytnutí informací, a to včetně vyřízení stížností a jiných podání žalobce učiněných v souvislosti s podanou žádostí o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Zároveň z přípisu oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013 není seznatelné, zda jsou v citované částce zahrnuty i dopravní náklady či se jedná pouze o mzdové náklady inspektorů OIP. Pokud žalobce v žádosti datované dne 15. 11. 2013 výslovně uvedl, jaké vyčíslení nákladů požaduje poskytnout (viz tam zmíněné dopravní, mzdové a režijní náklady) a že žádá, aby tato žádost byla vyřízena ve smyslu námitek v ní uvedených, přičemž již dříve byly ze strany OIP vyžádané informace částečně poskytnuty dle rozlišení podle toho, zda se jedná o dopravní, mzdové či režijní náklady, nelze paušálně podanou informaci o nákladech ve výši 6.583,- Kč považovat za řádné vyřízení

uvedené žádosti. Přípis oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013 je z uvedených důvodů nutno považovat za nepřezkoumatelný. Žalobce namítl, že i samotné vyčíslení nákladů v částce 6.583,- Kč není úplným poskytnutím informace, a to mj. z důvodů, které již dříve uváděl. Pokud by žalobce vyšel z údaje uvedeného OIP (39 hodin práce 3 pracovníků OIP), pak se nemůže jevit jako reálné, že by mzdové náklady těchto 3 pracovníků činily pouze 6.583,- Kč, nehledě k již uvedené námitce, že žádal o vyčíslení veškerých nákladů, tedy i nákladů dopravních a režijních. Žalobce současně namítl, že mu byly informace požadované žádostí datovanou dne 15. 11. 2013 poskytnuty pouze částečně v tom smyslu, že skutečné náklady na provedenou kontrolu byly podstatně vyšší a z vyčíslení předloženého OIP vůbec nelze určit, jaké byly (i) veškeré dopravní náklady na přepravu pracovníků OIP mezi Tachovem a Zadním Chodovem při výkonu předmětné kontroly OIP, (ii) veškeré mzdové a režijní náklady pracovníků zabývajících se uvedenou kontrolou ze strany OIP a (iii) veškeré mzdové a režijní náklady pracovníků zabývajících se vyřízením žádosti žalobce o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně vyřízení stížností a jiných podání žalobce učiněných v souvislosti s předchozí podanou žádostí o poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

V rozhodnutí ze dne 15. 1. 2014, čj. 28/1.30/14/14.3, jímž byla předmětná stížnost žalobce zamítnuta, Státní úřad inspekce práce uvedl, že informaci poskytnutou dopisem oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013, čj. 20274/6.30/13/1, považuje za dostačující a poskytnutou v souladu se zákonem. Pokud se týká rozčlenění nákladů, pak tato informace již byla žalobci poskytnuta dopisem oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 8. 2013, čj. 12292/6.10/13/2. Z těchto důvodů dospěl nadřízený orgán k závěru, že oblastní inspektorát práce postupoval v souladu se zákonem a požadované informace byly žalobci poskytnuty.

III. Žalobní body

Žalobce namítá, že protože vyhotovením a doručením přípisu oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013 mu nebyly poskytnuty veškeré požadované informace, ale současně ani nebylo rozhodnuto o odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informací, resp. o jejím částečném odmítnutí, a protože z obsahu přípisu, kterým OIP reagoval na tuto žádost, ani není seznatelné, zda jsou ve sdělené informaci zahrnuty i dopravní náklady či se jedná pouze o mzdové náklady inspektorů OIP, a uvedený přípis je proto nutno považovat za nepřezkoumatelný, přičemž i samotné vyčíslení nákladů v částce 6.583,- Kč není úplným poskytnutím informace, postupoval žalovaný nezákonně, když žalobou napadeným rozhodnutím byla stížnost žalobce ze dne 13. 12. 2013 zamítnuta. V rozporu se zákonem ovšem žalovaný formuloval i samotný výrok žalobou napadeného rozhodnutí, když rozhodl, že stížnost žalobce ze dne 13. 12. 2013 „se zamítá“, přestože způsoby rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnostech na postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informací jsou výslovně stanoveny v § 16a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud by snad žalovaný dospěl k závěru, že stížnost žalobce ze dne 13. 12. 2013 nebyla důvodná, měl výrok svého rozhodnutí formulovat v souladu s § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, což se evidentně nestalo a znění výroku rozhodnutí žalovaného neodpovídá právní úpravě. Z uvedených důvodů je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a nesprávné.

V návaznosti na to žalobce dále namítá, že žalovaný stížnost žalobce ze dne 13. 12. 2013 zamítl paušálně a bezdůvodně, aniž by se řádně vypořádal s argumentací obsaženou

v této stížnosti, a žalobou napadené rozhodnutí tak nesplňuje zákonné požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí, když bylo odůvodněno pouze tak, že OIP při vyřízení žádosti o poskytnutí informací vyhověl žalobci, když mu zaslal požadované informace, a to přípisem oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013 a takto poskytnutou informaci považuje žalovaný za dostačující a poskytnutou v souladu se zákonem, přičemž pokud se týká rozčlenění nákladů, pak tato informace již byla žalobci poskytnuta dopisem OIP ze dne 21. 8. 2013. Ohledně požadavků na odůvodnění rozhodnutí o stížnosti na postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informace odkázal žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. 11 Ca 88/2008, a na práci A.F. a L.R.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vyd. Praha 2010, s. 483-484.

Současně žalobce uvedl, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže obstát, neboť OIP žalobci zcela nevyhověl, když mu v reakci na žádost o poskytnutí informací nezaslal veškeré požadované informace, nýbrž pouze část požadovaných informací a současně nevydal rozhodnutí o částečném odmítnutí jeho žádosti. Poskytnutou informaci nelze považovat „za dostačující a poskytnutou v souladu se zákonem“. Pokud se týká rozčlenění nákladů, pak tato informace byla žalobci sice částečně poskytnuta dopisem OIP ze dne 21. 8. 2013, nicméně v tomto případě se jednalo (i) o vyřízení žádosti žalobce ze dne 29. 5. 2013 a nikoliv jeho žádosti datované dne 15. 11. 2013 (podáním této žádosti bylo zahájeno zcela nové řízení) a (ii) dle dopisu ze dne 21. 8. 2013 byly žalobci sděleny „informace o nákladech předmětné kontroly“, avšak žádostí datovanou dne 15. 11. 2013 byly požadovány informace (a) o nákladech na kontrolu a (b) dále též v souvislosti s vyřizováním žádosti žalobce o poskytnutí informací a dalších podání podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Od částečného poskytnutí informací dopisem OIP ze dne 21. 8. 2013 navíc došlo k navýšení vzniklých nákladů, tzn., že v době vyhotovení přípisu oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013 ani teoreticky nemohl být aktuální údaj poskytnutý žalobci dopisem OIP ze dne 21. 8. 2013.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K žalobě se Státní úřad inspekce práce vyjádřil dne 28. 3. 2014 pod čj. 959/1.30/14 tak, že trvá na svém vydaném rozhodnutí s tím, že napadené rozhodnutí je vydáno zcela v intencích zákona o svobodném přístupu k informacím, je řádně odůvodněno a je přezkoumatelné.

V. Argumentace soudu

V.1 Úvod

Postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informace je stanoven zejména v § 14 odst. 5 až 7 zákona o svobodném přístupu k informacím. Důvody stížností na postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informace jsou upraveny v § 16a odst. 1 tohoto zákona. Způsoby rozhodnutí nadřízeného orgánu o takových stížnostech jsou stanoveny zejména v § 16a odst. 6 uvedeného zákona.

Ohledně soudní ochrany proti takovému rozhodnutí došel Nejvyšší správní soud, jak vhodně poukázal žalobce, k tomuto názoru: „*Jestliže správní orgán, rozhodující o stížnosti*

podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, vydá rozhodnutí, jehož důsledkem je odmítnutí poskytnutí informace, nelze se proti takovému postupu správního orgánu bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť ta je s ohledem na existenci předmětného rozhodnutí pojmově vyloučena. Na místě je tedy obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.“ (rozsudek ze dne 31. 1. 2008, čj. 9 As 76/2007-52).

V.2 Nicotnost

K nicotnosti se doktrína vyjádřila zejména takto: „Od vadných správních aktů je zapotřebí odlišit případ nicotnosti (nulity, neexistence, neplatnosti). Nicotnost nastává v důsledku některých vad, které způsobují, že již vůbec nelze o aktu hovořit; jde o paakt. ... Na rozdíl od některých zahraničních úprav byla formulace důvodů nicotnosti u nás donedávna v podstatě doktrinální záležitostí a věci judikatury ve správním soudnictví. Přitom je třeba upozornit, že různé prameny se v názoru na tuto věc často lišily.“ [Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 8. vyd. Praha 2012, s. 213-214] a takto: „Za nulitní správní akty (paakty, podle starší nauky také absolutně zmatečné akty) se obecně považují správní akty, u nichž vady dosahují takové míry, že již vůbec nelze o aktu hovořit. Vady jsou natolik závažného charakteru, že způsobují nulitu (nicotnost, neexistenci) aktu; má se za to, že po právu neexistují, neboť nebyla splněna některá z nejzávažnějších podmínek pro jejich vydání. ... Problémem se jeví již samo posouzení, zda nedostatek (nedostatky), který správní akt vykazuje, má míru intenzity (závažnost) způsobující nulitu.“ [Vladimír Sládeček: Obecné správní právo. 3. vyd. Praha 2013, s. 129-130].

Soudní praxe se k nicotnosti vyslovila především takto: „Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS).

Jelikož žalobou napadené rozhodnutí netrpí tak intenzivními vadami, o nichž je pojednáno v uvedených pracích D. Hendrycha a kolektivu na s. 214-217 a V. Sládečka na s. 132-135 a v citovaném a dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, došel zdejší soud k závěru, že není možné vyslovit nicotnost rozhodnutí a je na místě se zabývat dalšími vznesenými námitkami, přičemž nezákonností se tu rozumí rozpor s hmotněprávními předpisy a vadami řízení rozpor s procesními předpisy.

V.3 Vady řízení

V daném případě správní orgány zatížily své úkony řadou procesních vad.

Z porovnání žádosti žalobce o poskytnutí informací datované dne 15. 11. 2013 a přípisu oblastního inspektorátu práce ze dne 4. 12. 2013, čj. 20274/6.30/13/1, je zřejmé, že se

povinný subjekt nevypořádal s celým předmětem této žalobcovy žádosti. Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, je ovšem podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinen vydat ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Jelikož žádost žalobce o poskytnutí informací nebyla odložena, bylo podle citovaného ustanovení nutno jí zcela vyhovět nebo rozhodnout o jejím (celkovém) odmítnutí anebo rozhodnout o jejím částečném odmítnutí. Ježto povinný subjekt tu zřejmě měl za to, že není třeba vyčerpávat celý předmět žádosti žalobce, bylo třeba rozhodnout o odmítnutí části žádosti, ne – jak se to v přezkoumávané věci stalo – na žádost reagovat toliko neformálním připisem.

Na postup při vyřizování své žádosti o poskytnutí informací podal žalobce stížnost [z důvodu uvedeného v § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím]. Způsoby rozhodnutí nadřízeného orgánu o takové stížnosti jsou, jak již bylo uvedeno, stanoveny v § 16a odst. 6 uvedeného zákona. Podle tohoto ustanovení nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že *a)* postup povinného subjektu potvrdí, *b)* povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, nebo *c)* usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalobou napadeným rozhodnutím ovšem byla stížnost žalobce na postup při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informací zamítnuta. Takové řešení však zákon o svobodném přístupu k informacím při rozhodování o stížnostech na postup povinných subjektů při vyřizování žádostí neumožňuje. Že žalovaný správní orgán žalobci nevyhověl, je patrné. Zákonný důvod tohoto nevyhovění však není dostatečně seznatelný, neboť ve výroku rozhodnutí nadřízeného orgánu je uveden způsob rozhodnutí, který zákon nestanovuje, v záhlaví tohoto rozhodnutí se odkazuje na § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, kteréžto ustanovení ovšem reglementuje důvod stížnosti žadatele a ne variantu rozhodnutí nadřízeného orgánu o ní, a v odůvodnění uvedeného rozhodnutí se v zásadě jen paušalizuje, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem rozhodl Státní úřad inspekce práce tak, jak je výše uvedeno.

Ve smyslu § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů. V uvedené souvislosti došel Městský soud v Praze k tomuto názoru: *„Tyto základní zásady jsou uvedeny v ustanoveních § 2 až § 8 správního řádu. Z jejich obsahu je patrné, že je kladen důraz na řádný výkon státní správy, jsou stanoveny základní principy, sloužící jak k ochraně veřejného zájmu, tak k ochraně práv účastníků řízení. V ustanovení § 4 odstavce 1 správního řádu je pak stanoveno, že veřejná správa je službou veřejnosti. K tomu, aby určitá činnost byla službou, je nepochybně třeba vzájemné součinnosti správního orgánu a subjektu, o jehož právech či povinnostech správní orgán rozhoduje. Pak tento subjekt oprávněně předpokládá, že mu v takovémto rozhodnutí správní orgán sdělí důvod, proč rozhodl určitým způsobem. V opačném případě by totiž účastník řízení nevěděl, proč bylo rozhodnuto tak, jak správní orgán uvedl ve výroku rozhodnutí. Takový postup by byl v rozporu se zásadou charakteru veřejné správy jako služby i se zásadou součinnosti z této zásady vyplývající. Nelze nepřihlídnout ani k obecně platné a uznávané zásadě spravedlivého procesu, která platí i pro správní řízení. Rozhodování o stížnosti podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb. správním řízením je, a to i přes omezenou aplikovatelnost správního*

řádu. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o stížnosti, kterou podal žadatel o informaci podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb., musí být odůvodněno tak, aby bylo zřejmé, z jakých důvodů podané stížnosti bylo či nebylo vyhověno.“ (rozsudek ze dne 30. 12. 2008, čj. 11 Ca 349/2007-40). S tímto právním názorem se zdejší soud ztotožňuje. V přezkoumávané věci však uvedený postulát naplněn nebyl. Z povšechného posouzení, kdy reakce nadřízeného orgánu nekoresponduje s konkretizovaným obsahem žalobcovy stížnosti, není seznatelné, zda se žalovaný správní orgán předloženými námitkami adekvátně zabýval, resp. z jakého důvodu (z jakých důvodů) je považuje za liché, nerozhodné nebo jinak nedůvodné. Žalobou napadené rozhodnutí tak neodpovídá požadavkům zformulovaným v žalobcem vhodně citovaných závěrech soudní praxe a odborné literatury.

V.4 Z á v ě r

Výše uvedenými procesními vadami došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V dané souvislosti se lze dovolat i tohoto názoru Nejvyššího správního soudu: „Za vady řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze považovat situaci, kdy byl ve správním řízení porušen celý soubor procesních práv účastníka řízení, v důsledku čehož řádný proces fakticky absentoval. Za těchto okolností není třeba zkoumat, zda porušení každého jednotlivého procesního práva stěžovatele ve správním řízení samo o sobě mělo následek předvídaný v citovaném ustanovení.“ (rozsudek ze dne 22. 9. 2004, čj. 2 As 19/2004-92, publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS).

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba je důvodná, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobce podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **15.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) replika. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160

odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 3. června 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková